

*
*
*

Մի՛ լար, իմ՝ ընկեր, մի՛ թափիր արցունք,
Մի՛ յուզիր միտքդ սին ցնորքներով,
Կանցնի խօլ մ'ըրիկ եւ գիշեր տաղտուկ,
Կըացուի երկինք ցոլուն աստղերով:

Եւ անագորոյն հէգ հառաչանքներ
Մի՛ յանձնիր իզուր վէտ-վէտ հողմերին,
Եւ այրուող աչքից աղի կաթիլներ,
Մանկամիտ տենչով մի տալ ժայռերին:

Թո՛ղ՝ քանի միւթ է եւ փծուն խաւար,
Եննգմիտը ցնծայ լալիրշ հրճուանքով,
Եւ քանի ծնշուած ագնիւ գաղափար,
Յողուի սեւ հողը խեղճի քրտինքով:

Բայց, ո՛հ, դու մի լար, յենուիր վառ յոյսին,
Կգայ ժամանակ, կժպտայ աշխարհ
Ինչպէս գոռ ամպից ազատուած լուսին.
Եւ վառուած սրտից կթափուի կապար:

Կգայ ժամանակ. — թշուառի համար
Ժպտավառ օրեր, գարուն յուսալից,
Եւ Ապաօլոնեան հոգեքոտիս քնար
Աւետիք կերգէ ծաղկոտ Պարնասից:

Եւ քաղցրիկ մըմունջ հայրենեաց հովտից
 Կսուլէ զեփիւռ արտասուող սրտին,
 Եւ վառ լուսաքեր քաց արեւելքից
 Կցուլայ պայծառ կոծուած աշխարհին:

Բերկրաւտ ողջոյն արնոտ լեռներից
 Վեր գաղափարի անուան զոհերին,
 Բացուած ծիծենի Պոռմէթէոսից
 Կժպտայ յաւտ սուրբ հոգիներին: